

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl v senátě složeném z předsedkyně Mgr. Jany Brothánkové a soudců Mgr. Jana Kašpara a Mgr. Kamila Tojnera v právní věci žalobců: **a) V. U., b) E. P. c) P. S.** žalobci a) až c) zastoupeni JUDr. Petrem Kužvartem, advokátem, se sídlem Za Zelenou liškou 967, Praha 4, **d) J. K.**, zast. Mgr. Tomášem Adamcem, advokátem, se sídlem Husinecká 3, Praha 3, proti žalovanému: **Magistrát hlavního města Prahy, odbor stavební**, se sídlem Mariánské nám. 2, Praha 1, za účasti: **Zahrady Hřebenka, s. r. o.**, se sídlem Holečkova 3149/25a, Praha 5, IČ 28433700, v řízení o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 14. 4. 2011 čj. S-MHMP 690803/2010/OST/Če,

t a k t o :

- I. **Rozhodnutí Magistrátu hlavního města Prahy, odboru stavebního, ze dne 14. 4. 2011 čj. S-MHMP 690803/2010/OST/Če, rozhodnutí Úřadu městské části Praha 5, odboru územního rozhodování, ze dne 9. 6. 2010 čj. OÚR.Sm.p.4198/112-44284/09-VO-UR a rozhodnutí Úřadu městské části Praha 5, odboru stavební úřad, ze dne 22. 11. 2010 čj. OSU.Sm.4198/112-59019/10-Hav-R se zrušují a věc se vrací žalovanému k dalšímu řízení.**
- II. **Žalovaný je povinen zaplatit žalobcům V. U., E. P. a P. S. náhradu nákladů řízení v celkové výši 12.680,- Kč, a to do třiceti dnů od právní moci tohoto rozsudku, k rukám jejich společného zástupce JUDr. Petra Kužvarta, advokáta.**
- III. **Žalovaný je povinen zaplatit žalobci J. K. náhradu nákladů řízení ve výši 6.800,- Kč, a to do třiceti dnů od právní moci tohoto rozsudku, k rukám jeho zástupce Mgr. Tomáše Adamce, advokáta.**
- IV. **Osoba zúčastněná na řízení nemá právo na náhradu nákladů řízení.**

Odůvodnění

Žalobci se podanou žalobou domáhají přezkoumání rozhodnutí žalovaného uvedeného v záhlaví, kterým bylo rozhodováno o odvolání proti rozhodnutím Úřadu městské části Praha 5 ve věci umístění stavby „Bytový dům zahrady Hřebenka“ a ve věci povolení výjimky z čl. 8 odst. 2 vyhlášky č. 26/1999 Sb. hl. m. Prahy pro tuto stavbu.

Žalobci a) až c) ve své společně podané žalobě namítají v první žalobní námitce, že stavba má být zhotovena za užití vyhloubené mohutné stavební jámy se svislými stěnami až 20 m vysokými. Připouští, že konkrétní zajištění stavební jámy je předmětem dokumentace ke stavebnímu povolení, nicméně podle jejich názoru i v územním řízení je nutno projednat širší územní dopady s požadavky zamýšleného zásahu. Vzhledem ke konfiguraci terénu a půdorysnému rozsahu druhého podzemního podlaží je zřejmé, že především severním směrem je riziko deformace terénu s možnými statickými účinky na okolní pozemky, porosty a stavby. Nelze rovněž vyloučit zásahy do sousedních pozemků v zájmu zajištění záporových stěn zajišťujících stavební jámu. Toto vše mělo být v územním řízení projednáno, avšak nestalo se tak. V tomto smyslu nejsou vyloučeny do budoucna vážné problémy sousedského charakteru, kterým je však stavební úřad v rámci generální občanskoprávní prevence svým jednáním povinen předcházet. Na toto vyjádření žalobců stavební úřad na straně 7 reagoval tak, že toto vyjádření odmítá, což je termín ze soudního řízení. Zde je nepatřičný a neřešení těchto námitek je závažnou nezákonností. Nestačí přitom odkaz do stavebního řízení, protože zajištění hluboké stavební jámy a možnost statických účinků na stavbě bezprostředním okolí patří mezi širší územní dopady požadovaného zásahu v území a musí být projednány v územním řízení.

Žalobce a) poukazuje na to, že k odvolání doložil vyjádření autorizovaného inženýra a soudního znalce Prof. Ing. J. B., DrSc., ke geotechnické problematice. Ten výslovně uvedl, že navržený způsob realizace představuje subjektivní ohrožení majetku žalobce s tím, že fatální stabilitní selhání pažící konstrukce je sice málo pravděpodobné, avšak k deformačnímu ovlivnění pozemku by určitě došlo. Žalovaný na to reagoval pouze tak, že vyjádření posuzovatele jednoznačně možnost zástavby nevylučuje. Takové vyjádření považuje žalobce a) za výmluvu a záminku meritorního neprojednání těchto námitek.

Na námítky žalobců b) a c) žalovaný nereagoval vůbec. Jeho vyjádření, že neexistuje žádná zákonem daná povinnost prozkoumat půdu před zahájením stavby zní zcela absurdně a mimoběžně. Konkrétní technické způsoby zajištění stavební jámy patří do stavebního řízení, ale možnost, že dojde k pohybu podloží staveb je zjevná. Rovněž případné šikmé kotvy pod sousední stavby nebo pozemky znamenají zásah do cizích nemovitostí, který musí být územně projednán a vlastníci dotčených nemovitostí s tím musejí výslovně souhlasit. Pokud měl stavební úřad již část dokumentace ke stavebnímu povolení, měl tyto záležitosti projednat z hlediska územního již při umístování stavby, ale vůbec tak neučinil s odůvodněním, že stavba je realizovatelná. Nedoplnil ani podmínky územního rozhodnutí o uložení povinností tyto otázky řešit v dokumentaci pro stavební povolení. Při enormní výšce stěny stavební jámy (17 m) jsou dočasná kotvení šikmými kotvami pod sousední nemovitosti v zájmu stability pažení a uvolnění samotné jámy pro stavební aktivity nevyhnutelná. Toto vůbec nebylo řešeno a žalovaný to zcela ignoroval.

Ve druhé žalobní námitce žalobci uvádějí, že v odvolání žalobců b) a c) bylo namítáno, že není v dostatečné míře zdokumentována situace životního prostředí v lokalitě, která je již nyní zahuštěná rezidenční výstavbou a její dopravní obsluhou. Není proto zřejmé, jaká je zde hluková zátěž a jak k ní dále přispěje předmětná stavba a zejména její provoz a dopravní obsluha. Obdobně je tomu i s otázkou stavu imisí znečišťujících látek v ovzduší a ohledně příspěvku způsobeného zamýšlenou stavbou, která bude vedle dopravní obsluhy a

vytápění mít i krbová topeniště. Tato námitka vůbec nebyla řešena, ačkoliv jde o stav prostředí v území, kam má být vnesena další bytová funkce s privilegovanými požadavky na zdravé životní prostředí pro nové byty a stávající bydlení v lokalitě. V tomto ohledu žalobci odkazují na rozsudek Městského soudu v Praze sp.zn. 10 Ca 32/2006 a navazující rozsudek Nejvyššího správního soudu sp.zn. 9 As 88/2008.

Žalovaný odkázal pouze na stanoviska příslušných dotčených orgánů s tím, že prý byla kladná. Meritorně se nepokusil tyto záležitosti objasnit a projednat a poté rozhodnout přesvědčivým způsobem o námitkách. Nenaplnil zásadu materiální pravdy, ale nezákonnou zásadu formální pravdy. I nadále tak chybí hodnověrné údaje o hlukové a místní situaci nyní i v případě přičtení provozu žalovaného záměru. Důkazní návrhy podané v prvostupňovém řízení v tomto směru nebyly ani řádně zamítnuty.

Ve třetí žalobní námitce žalobci uvádějí, že žalobci b) a c) žádali, aby bylo přezkoumáno souhrnné stanovisko vydané ke stavbě odborem ochrany prostředí Magistrátu hlavního města Prahy. Toto stanovisko označili chybným datem vydání (30. 9. 2008, přičemž správně bylo vydáno 1. 9. 2009). Žalovaný se s tímto odvolacím argumentem ani nepokusil vyrovnat a pod záminkou omylu v dataci vydání stanoviska předstíral, že nemůže v tomto směru obsahově námitku projednat.

Ve čtvrté žalobní námitce žalobci poukazují, že žalobci b) a c) uplatnili včas námitku podjatosti úředníků Magistrátu hlavního města Prahy z důvodu účasti města a jeho zainteresovanosti na rozhodování. Sám žalovaný měl v této věci aktivně jednat, jeho oprávněné osoby byly povinny oznámit skutečnosti, které mohou vést k jejich vyloučení a poté měla být věc procesně řešena, což se nestalo. V případě nejasností měl žalovaný vyzvat odvolatele k vyjasnění skutkových okolností, na kterých se zakládá vznesená námitka.

V páté žalobní námitce se žalobci věnují povolení výjimky z obecných technických požadavků na výstavbu. K tomu uvádějí, že místo úplného, přesvědčivého a přezkoumatelného projednání a vyvrácení jejích námitek se stavební úřad omezil na tři jím samotným formulované stručné „námitky“, které pak v odůvodnění „vyřídil“. Jde o naprosto nedostatečné, nevěrohodné a nepřezkoumatelné vyřešení námitek.

Žalobci poukazují na to, že podle znaleckého vyjádření prof. Bartáka jsou geotechnické poměry výrazně nepříznivé a ukazují na pravděpodobnost dopadu do sousedních pozemků a staveb. Zdůrazňují, že čl. 8 odst. 1 vyhlášky OTTP obsahuje požadavek, aby odstupy staveb pro bydlení splňovaly vedle urbanistických a architektonických požadavků a řady dalších také požadavek bezpečnosti. Ten zde zjevně dodržen není, neboť již při hloubení stavební jámy lze očekávat větší poklesy i jiné pohyby hornin i půdního pokryvu na sousedních pozemcích. K předloženému vyjádření prof. Bartáka se stavební úřad vůbec nevyjádřil. Odstup od okolních staveb je prakticky roven odstupu stavební jámy od nich, proto musí být listinný důkaz z oblasti geotechniky řádně projednán. Důkaz měl být hodnověrně posouzen a srozumitelně zdůvodněno, proč se k němu nepřihlíží nebo jakým způsobem byl zohledněn.

Ve smyslu § 169 odst. 2 stavebního zákona musí řešení podle povolené výjimky dosahovat účelu sledovaného vyhláškou OTTP. Předmětné přiblížení zástavby na minimální vzdálenosti ke stávajícím sousedním pozemkům a stavbám je v rozporu s účelem, který sleduje čl. 8 odst. 1 vyhlášky OTTP, zejména pokud jde o pohodu bydlení, ale i pokud jde o bezpečnost, jak je uvedeno výše a v posouzení soudního znalce prof. B. Stavební úřad se otázkou naplnění zákonné podmínky povolení výjimky vůbec nezabýval a místo toho nepodloženě spekuloval o tom, že okna obytných místností ve fasádě jsou mimo prostor protilehlosti s fasádou rozestavěné stavby rodinného domu. Takové výklady jsou nad rámec znění vyhlášky OTTP. Stavební úřad řádně nezdůvodnil, proč výjimku povoluje a v jakém

smyslu je v souladu s účelem, který obecné technické požadavky na výstavbu sledují. Pouze po domluvě s odvolacím orgánem a na jeho naléhání plně vyhověl žádosti arch. H. a pokryl jeho záměr účelovou výjimkou. Žalovaný tuto obsáhlou odvolací argumentací spojenou s doložením názoru soudního znalce odbyl tím, že dokumentace k územnímu rozhodnutí je zpracována autorizovanou osobou a dotčené orgány souhlasily. Jde tedy opět pouze o formální, povrchní a vyhýbavou argumentaci bez meritorního projednání odvolacích námitek. Žalovaný vůbec nesdělil, zda a jak dosahuje vydaná výjimka za daných urbanistických a geotechnických charakteristik území ve velmi svažitém krajinném reliéfu účelu sledovaného vyhláškou OTTP. Žalobci byli zkráceni na svých právech obdržet věcně správné, přesvědčivé a úplné vyřízení svých odvolacích námitek a byli vydáni nejistotě, že jejich majetek může být závažně poškozen.

Žalobce d) v samostatně podané žalobě namítá, že podle jeho názoru vzhledem k celkovému součtu ploch pozemků a pro stavbu navrženého bytového domu, který činí 2985 m² a poloze již rozestavěného rodinného domu žalobce, měl být navržen bytový dům, který by splňoval podmínky stanovené vyhláškou OTTP bez nutnosti výjimky z odstupové vzdálenosti od rozestavěného rodinného domu žalobce. Minimální požadovaná odstupová vzdálenost podle vyhlášky (18 m) je zkrácena na vzdálenost 6,8 m. Velikost pozemku však umožňuje navrhnout bytový dům bez nutnosti povolení výjimky z odstupových vzdáleností od okolních objektů.

Žalobce dále v odvolání poukazoval na to, že žadatel i stavební úřad vycházejí z celkové výšky objektu žalobce 8,73 m a nikoliv z výšky dle platného stavebního povolení 10,0 m. V souladu se stavebním zákonem jsou přitom stavebník, stavební úřad i žadatel povinni respektovat platné stavební povolení.

Žalobce dále v odvolání namítal, že jeho rodinný dům bude stínit obytné místnosti v prvním podzemním podlaží a druhém podzemním podlaží navrženého bytového domu. Ložnice B.20 v prvním podzemním podlaží nespĺňuje podmínku denního osvětlení a oslunění při osvětlení pomocí navrženého kruhového světlíku, jehož dno je v úrovni 275,05 m n. m, což je o 15 m níže, než je hřeben mansardové střechy rozestavěného rodinného domu žalobce. Jedním ze zdrojů osvětlení obytného prostoru B.4 ve druhém podzemním podlaží je rovněž kruhový světlík v úrovni 271,55 m n. m. Oba dva světlíky budou stíněny rodinným domem ve vlastnictví žalobce.

V projektu dále není jasně definována odstupová vzdálenost konce podzemních podlaží navrženého objektu od hranice pozemků parc. č. 4198/54 a 4195/1, celý projekt je nepřehledný, co se týká výšek a odstupů a sklopené řezy nespĺňují ustanovení čl. 8 odst. 9 vyhlášky OTTP.

Vzhledem k umístění navrženého bytového domu dochází i k zastínění pozemku ve vlastnictví žalobce a tím k omezení jeho využití a snížení jeho hodnoty.

Udělení výjimky je podle názoru žalobcem zcela v rozporu s ust. § 169 odst. 2 stavebního zákona, a to vzhledem ke složitým geotechnickým podmínkám pro umístění stavební jámy v těsné blízkosti rodinného domu žalobce přibližně 271,00 m n. m., což je o přibližně 20 m níže než navržený hřeben rodinného domu, který v té době bude již dokončený, hrozí cílené poškození stavby rodinného domu ve vlastnictví žalobce.

Žalobce dále uvádí, že podle § 169 odst. 2 může dojít k udělení výjimky pouze tehdy, když z vážných územně technických nebo stavebně technických důvodů nebude možné u konkrétní stavby dodržet některý technický požadavek. Takové důvody však stavebník neprokázal. Důležitou podmínkou rovněž je, že musí být dosaženo účelu sledovaného obecnými požadavky na výstavbu. V dané věci je však evidentní, že takového účelu být

dosaženo nemůže, když není naplněn zejména prvek bezpečnosti, a to vzhledem ke skutečnosti, že při zhotovování stavby lze vzhledem ke značně složitému terénu očekávat pohyby a pokles půdy, které mohou mít fatální následky na statiku okolních budov.

Žalovaný se v napadeném rozhodnutí prakticky vůbec nevypořádal s jednotlivými body podaných odvolání, když relevantní argumentaci žalobce věnoval v odůvodnění pouhé dvě nicneříkající a bagatelizující věty.

Žalobce dále uvádí, že v souladu s ust. § 82 odst. 3 správního řádu lze k novým skutečnostem a návrhům na provedení nových důkazů uvedeným v průběhu odvolacího řízení přihlídnout jen tehdy, jde-li o takové skutečnosti nebo důkazy, které účastník nemohl uplatnit dříve. Proto by byl zcela logický postup, že nejdřív mělo být požádáno o výjimku a až poté mohlo být stavebním úřadem rozhodnuto o umístění stavby. Proto se jeví žalobou napadené rozhodnutí jako součást zcela nezákonného postupu, kdy žalovaný vychází v rozhodnutí o odvolání proti rozhodnutí o umístění stavby z rozhodnutí o povolení výjimky, ačkoliv rozhodnutí o umístění stavby je vydáno dne 9. 6. 2010 a žádost o povolení výjimky byla podána až 8. 10. 2010, tj. až v průběhu odvolacího řízení o územním rozhodnutí a poté, co žalovaný, jak sám v odůvodnění uvádí, zjistil, že navržená stavba je v rozporu s ustanoveními vyhlášky OTPP. Udělení výjimky je tak pouze legalizací protiprávního stavu a žalobce byl zkrácen na svých procesních právech a na právech na spravedlivý proces, když za situace, kdy byly odstupové vzdálenosti tak, jak jsou nyní nastaveny v rozhodnutí orgánu prvního stupně o umístění stavby, odvolal by se také proti tomuto rozhodnutí.

Žalovaný ve vyjádření k podané žalobě uvedl, že otázka založení stavby je podle § 115 stavebního zákona zcela jednoznačně otázkou vlastního provedení stavby a spadá tedy do navazujícího řízení. Žadatel v územním řízení předložil posudek, ačkoliv to v této fázi řízení zákon nepožaduje, podle kterého je realizace stavby i v náročnějších podmínkách možná. Způsob založení obsažený v uvedeném posudku zohledňoval situaci, kdy vlastníci sousedních objektů a pozemků neumožnili založení za pomoci záporových stěn, které by zasahovaly pod jejich pozemky. Žadatel se proto vyrovnal s možnostmi, které mu tato situace umožnila, a navrhl řešení založení stavby, které je i podle posudku vyhovující. Pokud by stavební úřad řešil problematiku stavebního řízení v řízení územním, byl by za jiných okolností jistě zástupcem žalobců poučen, že přesahuje rámec svého oprávnění. Tuto žalobní námitku proto žalovaný považuje za zcela účelovou.

Ke druhé a třetí žalobní námitce žalovaný odkázal na str. 8 napadeného rozhodnutí. Dále uvedl, že stavební úřad ověřil, že záměr byl kladně projednán s dotčenými orgány státní správy na úseku veřejného zdraví a ochrany životního prostředí a že mezi stanovisky dotčených orgánů nebyl rozpor, který by bylo třeba řešit podle příslušných zákonných ustanovení. Podle ust. § 149 odst. 4 správního řádu si odvolací orgán vyžádá potvrzení nebo změnu závazného stanoviska od správního orgánu nadřízeného správnímu orgánu příslušnému k vydání závazného stanoviska za předpokladu, že odvolání směřuje proti obsahu závazného stanoviska a toto závazné stanovisko předá tomuto orgánu spolu s vyjádřením orgánu prvního stupně s vyjádřením účastníků. V režimu uvedeného ustanovení se tedy přezkoumává výhradně závazné stanovisko, a to takové, které lze jednoznačně identifikovat a nelze je zaměnit za jiné stanovisko téhož, případně jiného orgánu, zabývajícího se ochranou složek životního prostředí.

Ke čtvrté žalobní námitce žalovaný odkázal na stranu 5 napadené rozhodnutí a k páté žalobní námitce žalovaný odkázal na str. 11 žalobou napadeného rozhodnutí.

K žalobě žalobce J. K. se žalovaný nevyjádřil.

Společnost Zahrady Hřebenka, s. r. o. (dále jen stavebník), která v řízení před soudem uplatnila právo zúčastněné osoby, ve svém vyjádření popřela důvodnost podané žaloby a navrhla, aby byla zamítnuta. K jednotlivým žalobním námitkám uvedla následující:

K žalobnímu bodu týkajícímu se podmínek zakládání stavby stavebník zdůraznil, že z dokumentace vyplývá, že k zásahu do sousedních pozemků vůbec nedojde. Proto neobstojí námitka, že vlastníci sousedních pozemků k takovému zásahu nedali svůj souhlas. Ustanovení Listiny základních práv a svobod a občanského zákoníku týkající se ochrany vlastnictví nelze vykládat jednostranně v neprospěch stavebníka. Ani vlastnictví staveb již v území existujících nemůže a nesmí bránit výstavbě dalších vlastníků, zejména když takovou činnost umožňuje a předpokládá platný územní plán. V dotčeném případě se nelze zbavit obavy, že neurčitá, nejasná a z dokumentace nevycházející argumentace je ryze účelová a obstrukční.

K námitkám týkajícím se zásahu do krajiny a přírody stavebník poukazuje na to, že stavba byla posouzena podle zákona č. 114/1992 Sb. a odbor ochrany prostředí Magistrátu hlavního města Prahy jako věcně příslušný orgán vydal podle § 12 odst. 2 tohoto zákona souhlas k umístění a povolení stavby vzhledem k zásahu do krajinného rázu. Na žádost tohoto orgánu byla dokumentace během projednávání doplněna o dálkové pohledy a zákres stavby z širšího okolí. Z obsahu tohoto stanoviska založeného ve spise vyplývají důvody, pro něž se dotčený správní orgán rozhodl. Obsah stanoviska neměl stavební úřad důvod napadnout, neboť sice není oprávněn závazné stanovisko měnit, avšak je povinen ho koordinovat s ostatními stanovisky. Pouze v případě kolize s jinými stanovisky by přicházel v úvahu postup uvedený žalobci, který je upraven v ust. § 133 a 136 správního řádu. V podaných námitkách však žádná kolize uvedena není. Žalobci pouze v obecné rovině a bez opory ve skutečnosti srovnávají zcela nesrovnatelné, a to výstavbu na Pankrácké pláni a výstavbu v dotčené lokalitě. Jedná se o jiné případy a platí, že judikatura je vodítkem správnosti rozhodnutí, není však předpisem, a to dokonce ani v případech jinak skutkově shodných, což ovšem tento případ prokazatelně není. Bylo by proto namístě, aby žalobci jednoznačně prokázaly, v čem jsou vydaná stanoviska kolizní a proč měl stavební úřad nechat jejich obsah přezkoumat.

K námitkám týkajícím se vlivu stavby na životní prostředí stavebník odkazuje na závěr posouzení vlivu stavby na životní prostředí podle zákona č. 100/2001 Sb. Stavebník k tomu podotýká, že charakter stavby se zcela vymyká smyslu a účelu posuzování vlivů na životní prostředí, a to důsledků pro emise a hluk či vibrace. Zátěže způsobené předpokládaným užíváním a provozem stavby jsou zcela odpovídající předpokládanému charakteru území a v žádném případě toto území nezatěžují nad míru obvyklou a přípustnou. Z námitek nelze zjistit, co z navrhované investice žalobci zmiňovanou zátěž vyvolá, respektive v čem jsou podklady a důkazy předložené stavebníkem nesprávné a zavádějící. Bez takového upřesnění nelze považovat teoretické exkurzy žalobců za nic jiného než ekvilibristiku, mající vytvořit dojem mnohem fundovanějšího podání, než co skutečný obsah námitek skýtá.

K žalobním námitkám týkajícím se výjimky z obecných technických požadavků na výstavbu stavebník uvedl, že generální projektant stavby vzhledem k obecně nejednotnému k výkladu vyhlášky OTHP podal žádost o výjimku, ve které zcela jednoznačně objasnil postup stanovení vzájemných odstupů, aby tak zabránil dalším spekulacím. Každý případ vzájemného vztahu odstupových vzdáleností jednotlivých objektů byl v této žádosti konkrétně graficky přehledně zdokumentován a popsán v textové části. Projektant umístění stavby pečlivě zvažoval a konzultoval s ostatními specialisty (studie proslunění a denního osvětlení, inženýrskogeologický a hydrogeologický průzkum, návrh k zajištění stavební jámy atd.),

postup stanovení vzájemných odstupů od okolních objektů konzultoval rovněž se stavebním úřadem. Navržené odstupové vzdálenosti byly následně odsouhlaseny všemi dotčenými orgány státní správy. Nelze souhlasit ani s tvrzením, že by povolenými výjimkami nebylo vyhověno účelu sledovanému obecnými technickými požadavky na výstavbu, neboť v důsledku povolení výjimky došlo k přiblížení zástavby ke stávajícím sousedním pozemkům, čímž by byla údajně narušena pohoda bydlení, protože návrh stavby splňuje požadavky sledované vyhláškou pro obecné požadavky na výstavbu a tato skutečnost je potvrzena vydanými kladnými stanovisky dotčených orgánů státní správy a dalších účastníků územního řízení.

Žalobci vykládají právní předpisy týkající se povolené výjimky poněkud zmatečně. Výjimka se uděluje z odstupových vzdáleností především z důvodu hygienických, respektive bezpečnostních z hlediska přesahu požárně nebezpečného prostoru. Stavba obecně může být umístěna svými základy až na hranici pozemku. Právní předpisy přitom připouští udělení výjimky z odstupových vzdáleností. Rozhodnutí o výjimce nepředstavuje samo rozhodnutí meritorní, kterým se stanoví závazně podmínky výstavby v území, nýbrž rozhodnutí povahy předběžné, které umožní vést samo meritorní řízení a vydat následné rozhodnutí. Posouzení výjimky pouze otevírá možnost podat žádost o vydání příslušného meritorního rozhodnutí, tj. umožnit ve správním řízení posouzení všech výše uvedených souvislostí, zejména souvislostí obecně urbánních a architektonických, specificky pak souvislostí hygienických, posouzení souvislostí požárních atd.

Stavebník je toho názoru, že proces udělení výjimky byl v tomto případě zbytečný, neboť z doložené dokumentace jednoznačně prokazatelně plyne, že podmínky odstavu staveb byly v celém rozsahu splněny a výjimka tudíž nemusela, ba ani nemohla být uplatněna. S tím se ovšem pojí, že žalobce J. K. dodatečně uplatnil námitky, které mohl a měl uplatnit jeho právní předchůdce. Vzhledem k tomu, že lhůty pro podání případného odvolání proti územnímu rozhodnutí zmeškal, vyvolal tento žalobce řízení o výjimce podnětem u stavebního úřadu, který prokazatelně bez právního důvodu toto řízení zahájil. Na osobním jednání dne 27. 9. 2010 sdělila pracovnice odvolacího orgánu paní C. stavebníkovi, že pro rozhodnutí o odvolání proti vydanému rozhodnutí o umístění stavby požaduje, aby stavebník požádal o vydání výjimky. Z dokumentace stavby pro územní řízení přitom plyne, že řízení o výjimce je nejen nezbytné, ale dokonce zmatečné. Pro vydání relevantního územního rozhodnutí to prokazatelně nebylo třeba. Požadavek žalobců, který je obsahem správní žaloby, tudíž nemá věcnou ani právní důvodnost.

K námitkám týkajícím se údajné podjatosti pracovníků Magistrátu hlavního města Prahy stavebník vyjádřil přesvědčení, že důvodnost pochybnosti o podjatosti musí být doložena konkretizovanými argumenty, směřujícími vůči jedné určité osobě nebo určitým osobám. Požadavek na rozhodnutí o jakémsi generálním vyloučení úředních osob považuje stavebník za zmatečný. Podle jeho názoru nelze o námitce, jak byla v tomto řízení vznesena, pro neurčitost a zmatečnost usnesením rozhodnout.

Ze správního spisu vyplývají následující pro rozhodnutí soudu podstatné skutečnosti:

Dne 7. 9. 2009 byla stavebnímu úřadu doručena žádost stavebníka o umístění předmětné stavby. Jako příloha této žádosti bylo doloženo mimo jiné vyjádření Magistrátu hlavního města Prahy, odboru ochrany prostředí, ze dne 1. 9. 2009 č.j. S-MHMP-505860/2009/1/OOP/VI. Toto stanovisko obsahuje vyjádření uvedeného orgánu, a to z hlediska ochrany zemědělského půdního fondu, z hlediska lesů, z hlediska nakládání s odpady, z hlediska ochrany ovzduší, z hlediska ochrany přírody a krajiny, z hlediska myslivosti a z hlediska posuzování vlivů na životní prostředí. Dne 9. 6. 2010 vydal stavební

úřad pod č.j. OÚR.Sm.p.4198/112-44284/09-VO-UR rozhodnutí o umístění předmětné stavby. Proti tomuto rozhodnutí podali společně s dalšími účastníky řízení odvolání také žalobci a) až c).

Dne 8. 10. 2010 byla stavebnímu úřadu doručena žádost stavebníka o vydání výjimky pro výše uvedenou stavbou, ve které je uvedeno, že na základě konzultace s Ing. C. (pracovník odvolacího orgánu) podává žádost o výjimku z odstupových vzdáleností a to z čl. 8 odst. 2 vyhlášky OTTP. Dne 22. 11. 2010 vydal stavební úřad pod č.j. OSU.Sm.p.4198/112-59019/10-Hav-OR rozhodnutí o povolení výjimky z vyhlášky OTTP v následujícím rozsahu:

- odstupová vzdálenost mezi navrhovanou stavbou a domem čp. 3169 bude zkrácena z vyhláškou požadovaných 17,5 m na 17,15 m
- odstupová vzdálenost mezi navrhovanou stavbou a domem čp. 2848 bude zkrácena z vyhláškou požadovaných 17,5 m na 12,25 m
- odstupová vzdálenost mezi navrhovanou stavbou a domem čp. 815 bude zkrácena z vyhláškou požadovaných 21,8 m na 20,45 m
- odstupová vzdálenost mezi navrhovanou stavbou a rozestavěným domem na pozemku parc. č. 4195/1 bude zkrácena z vyhláškou požadovaných 18,0 m na 6,8 m.

Proti tomuto rozhodnutí podali společně s dalšími účastníky řízení odvolání všichni žalobci.

O všech odvoláních podaných proti oběma shora citovaným rozhodnutím stavebního úřadu rozhodl žalovaný žalobou napadeným rozhodnutím ze dne 14. 4. 2011 č.j. S-MHMP 690803/2010/OST/Če tak, jak již bylo shora uvedeno.

Podrobněji bude obsah spisového materiálu, jednotlivých podání žalobců a obsah správních rozhodnutí rekapitulován níže v souvislosti s jednotlivými žalobními námitkami.

Městský soud v Praze žalobou napadené rozhodnutí, jakož i řízení, které jeho vydání předcházelo, přezkoumal v rozsahu uplatněných žalobních bodů, kterými je vázán, a vycházel přitom ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu. O věci přitom rozhodl bez jednání, neboť s tím všichni účastníci řízení souhlasili, resp. nevyslovili ve stanovené lhůtě nesouhlas.

Městský soud v Praze věc posoudil takto:

Úvodem musí soud předeslat, že výrok II žalobou napadeného rozhodnutí trpí vadou. V tomto výroku totiž žalovaný uvádí, že na základě odvolání žalobců a) až d) a dalších odvolatelů zamítá odvolání vyjmenovaných odvolatelů a rozhodnutí stavebního úřadu potvrzuje a dále zamítá jako nepřípustné odvolání I. B. Mezi odvolateli, jejichž odvolání se zamítá, však chybí jednak žalobci J. K. a V. U., a dále také odvolatelka H. U. Z výroku žalobou napadeného rozhodnutí tedy vůbec nelze zjistit, jak vlastně žalovaný o odvoláních těchto odvolatelů rozhodl, byť z odůvodnění rozhodnutí lze dovodit, že i tato odvolání byla zamítnuta, stejně jako odvolání všech dalších odvolatelů. Jakkoli tuto vadu výroku žádný z žalobců v žalobě nenamítal, soud nemohl tuto skutečnost přehlédnout.

První žalobní námitka žalobců a) až c) týkající se zajištění stavební jámy není důvodná, soud se v zásadě ztotožňuje s postojem žalovaného, že jde o problematiku, která má

být řešena až v řízení stavebním. Podle § 79 odst. 1 stavebního zákona *rozhodnutí o umístění stavby vymezuje stavební pozemek, umísťuje navrhovanou stavbu, stanoví její druh a účel, podmínky pro její umístění, pro zpracování projektové dokumentace pro vydání stavebního povolení, pro ohlášení stavby a pro napojení na veřejnou dopravní a technickou infrastrukturu.*

Podle § 90 stavebního zákona *v územním řízení stavební úřad posuzuje, zda je záměr žadatele v souladu*

- a) s vydanou územně plánovací dokumentací,*
- b) s cíli a úkoly územního plánování, zejména s charakterem území, s požadavky na ochranu architektonických a urbanistických hodnot v území,*
- c) s požadavky tohoto zákona a jeho prováděcích právních předpisů, zejména s obecnými požadavky na využívání území,*
- d) s požadavky na veřejnou dopravní a technickou infrastrukturu,*
- e) s požadavky zvláštních právních předpisů a se stanovisky dotčených orgánů podle zvláštních právních předpisů, popřípadě s výsledkem řešení rozporů a s ochranou práv a právem chráněných zájmů účastníků řízení.*

Účelem územního řízení je tedy – zjednodušeně řečeno – prověřit, zda stavba navrhovaná stavebníkem vůbec může být na příslušném pozemku umístěna a následně provedena tak, aby tím nedošlo k porušení žádného právního předpisu. Stavební úřad může žádost vydání územního rozhodnutí zamítnout jedině tehdy, *není-li záměr žadatele v souladu s požadavky uvedenými v § 90 nebo jestliže by umístěním a realizací záměru mohly být ohroženy zájmy chráněné tímto zákonem nebo zvláštními právními předpisy* (§ 92 odst. 2 stavebního zákona).

Zamítnutí žádosti o vydání územního rozhodnutí tak přichází do úvahy jedině tam, kdy bude zcela jasné, že stavbu nelze podle návrhu předloženého stavebníkem vůbec realizovat. Důvodem takového závěru může být například fakt, že územní plán na daném pozemku stavbu takového druhu vůbec nepřipouští. Je-li v daném případě předmětem námitek vznesených v územním řízení otázka provedení stavební jámy a jejího zajištění, jde o otázky konkrétního technického postupu při provádění stavby, což je vskutku problematika, která má být řešena až ve stavebním řízení. Pro vydání územního rozhodnutí postačuje, pokud stavebník prokáže, že existuje způsob, jak stavbu bez nadměrného rizika pro okolní stavby a pozemky realizovat. Jinými slovy řečeno, aby byl stavební úřad povinen žádost o územního rozhodnutí zamítnout, muselo by v řízení vyjít najevo, že neexistuje žádný způsob, jak stavbu podle předloženého návrhu realizovat, aniž by byly nadměrně ohroženy nemovitosti v sousedství.

Optikou shora prezentovaných obecných záměrů je zjevné, že žalobní námítky nemohou být důvodné. Účastníci řízení při svých protichůdných procesních postojích vycházejí každý z jiného odborného podkladu: Zatímco stavebník vychází z doplňku projektové dokumentace zpracovaného projektantem, žalobci se opírají o vyjádření prof. J. B. Oba tyto odborné podklady jsou však z hlediska územního řízení v protikladu jen zdánlivě a ve skutečnosti oba dokládají fakt, že územní rozhodnutí bylo možno vydat. Oba posudky se totiž v zásadě shodují v tom, že navrhovaná stavba představuje riziko pro okolní pozemky a stavby na nich, žádný z nich však netvrdí, že by realizace stavby musela nevyhnutelně vést ke škodám na okolních nemovitostech, oba tyto odborné podklady se zjednodušeně řečeno liší toliko v míře hrozícího rizika. Jak bylo právě uvedeno, taková okolnost však není z hlediska územního řízení podstatná. I podle vyjádření prof. J. B. je totiž realizace navrhované stavby

sice nevhodná, ale možná. K faktu, že podle vyjádření prof. J. B. by měly být možné problémy řešeny posunutím navrhovaného objektu směrem k jihu o 6 m, se soud vyjádří dále v souvislosti s žalobními námitkami týkajícími se povolené výjimky z obecných technických požadavků na výstavbu.

Důvodná není ani ta výtky, že stavební úřad námitky žalobců vztahující se k této otázce „odmítl“, čímž měl podle názoru žalobců užít termínu ze soudního řízení, který znamená, že námitky nebudou věcně posouzeny. Z odůvodnění rozhodnutí stavebního úřadu a odůvodnění rozhodnutí žalovaného k obdobné odvolací námitce je dle názoru soudu zcela zřetelné, že slovem „odmítá“ stavební úřad nevyjádřil skutečnost, že k námitkám se nepřihlíží, ale že příslušné námitky nepovažuje za důvodné.

Pokud jde o poukaz žalobců na to, že otázka hloubení stavební jámy měla být v územním řízení řešena alespoň stanovením podmínky pro stavební řízení, je třeba konstatovat, že stanovení takové podmínky nebylo dle názoru soudu nutné. Jde o otázku, kterou je ve stavebním řízení nutno projednat každopádně, bez ohledu na to, bude-li to výslovně stanoveno podmínkou obsaženou v územním rozhodnutí či nikoli. Jen ve skutečnosti, že taková podmínka v územním rozhodnutí „chybí“, tedy není možno shledat skutečnost zakládající nezákonnost územního rozhodnutí.

Soud konečně cítí potřebu výslovně zdůraznit fakt, že podle předložené dokumentace a vydaného územního rozhodnutí neobsahuje stavba žádné stavební prvky zasahující pod pozemky žalobců. Žalobci jsou tak jako (spolu)vlastníci sousedních pozemků a staveb na nich účastníky řízení a mají právo podávat v řízení svá vyjádření, avšak jejich souhlas se stavbou není proti vydání územního rozhodnutí bezpodmínečně nutný.

Ve vztahu ke druhé a třetí žalobní námitce žalobců a) až c), které se obě týkají přípustnosti stavby z hlediska zájmů ochrany životního prostředí, je nutno se vyjádřit souhrnně. Žalobkyně b) a c) ve svém odvolání uvedly, že „souhrnné stanovisko OOP MHMP z 30. 9. 2008“ obsahuje v bodě 5.A nesmyslnou formulaci přesouvající odpovědnost v oblasti ochrany přírody a krajiny na orgán MČ. Dále poukázaly na to, že v bodě 5.B tohoto stanoviska je odkaz na „nevěrohodné závazné stanovisko OOP MHMP ze 3. 11. 2006“, jež vychází z předchozí verze dokumentace, konstatuje však pouze zákresy do snímků z dálkových pohledů a vůbec nezkoumá citelný zásah do bližších pohledů na krajinu. Podle názoru žalobkyň je závazné stanovisko věcně pochybené a zcela nevěrohodné. Nezabývalo se věcným posouzením předmětného zásahu, neobsahuje žádné přesvědčivé a přezkoumatelné zdůvodnění závěru, který je ostatně na první pohled v rozporu se skutečným stavem věci. Schématický a pouze formální vztah dotčeného orgánu k věci je zřejmý, odůvodnění je zcela obecné a je užíváno uvedeným orgánem ve všech podobných případech. Za zcela chybné označují žalobkyně vyhodnocení urbánní krajiny jako místa, kde přírodní a kulturní, historické a estetické aspekty dochovaného krajinného rázu mohou být dotčeny a prakticky nejsou chráněny. Podle žalobkyň přírodní prvky mohou být urbanistickou devastací výrazně dotčeny a kulturní či estetické hodnoty daného uceleného souboru viladomů a vil v zahradách rovněž. K tomu odkazují na rozsudek Nejvyššího správního soudu sp.zn. 1 As 2/2008 a sp.zn. 6 As 30/2006. Předmětné „stanovisko OOP MHMP z 30. 9. 2008“ k věci nic nového nedodává. Pouze bagatelizuje dopad komerčního souboru do pohledových charakteristik výrazného reliéfu lokality ve stoupajícím terénu, kde nutně půjde o nežádoucí místní dominanty. Z uvedených důvodů žalobkyně žádají, aby byla všechna zmíněná stanoviska OOP MHMP přezkoumána postupem podle § 149 odst. 4 správního řádu.

Žalovaný k tomu v odůvodnění svého rozhodnutí uvedl, že spis obsahuje sdělení odboru ochrany prostředí Magistrátu hlavního města Prahy ze dne 26. 8. 2009 č.j. S–MHMP–

620887/2009/1/OOP/VI/EIA/734P-1/Kub, podle kterého je záměr ve vztahu k zákonu č. 100/2001 Sb. podlimitní, a proto nepodléhá zjišťovacímu řízení. Dále je součástí spisu stanovisko téhož orgánu ze dne 1. 9. 2009 č.j. S-MHMP-505860/2009/1/OOP/VI, kdy se tento orgán ze všech hledisek, které tento orgán hájí, vyjadřuje kladně. Požadavek na přezkum odvolatelkami uváděných stanovisek v režimu § 149 odst. 4 správního řádu nebylo možno akceptovat, neboť taková stanoviska správní spis neobsahuje. Podle informací uvedených v odvolání nelze stanoviska, která mají být přezkoumána, identifikovat.

Městský soud v Praze tuto námitku posoudil následujícím způsobem:

Podle § 149 odst. 4 správního řádu jestliže odvolání směřuje proti obsahu závazného stanoviska, vyžádá odvolací správní orgán potvrzení nebo změnu závazného stanoviska od správního orgánu nadřízeného správnímu orgánu příslušnému k vydání závazného stanoviska. Tomuto správnímu orgánu zasílá odvolání spolu s vyjádřením správního orgánu prvního stupně a s vyjádřením účastníků. Po dobu vyřizování věci nadřízeným správním orgánem správního orgánu, který je příslušný k vydání závazného stanoviska, lhůta podle § 88 odst. 1 neběží.

Jestliže odvolací orgán rozhodne o odvolání, které směřuje proti obsahu závazného stanoviska dotčeného správního orgánu, aniž by si v souladu s § 149 odst. 4 správního řádu vyžádal potvrzení či změnu závazného stanoviska od správního orgánu nadřízeného dotčenému správnímu orgánu, dopustí se podstatného porušení ustanovení o řízení, které mohlo mít za následek nezákonné rozhodnutí o věci samé (viz rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 23. 9. 2010, čj. 5 As 56/2009-63, publikován pod č. 2167/2011 Sb. NSS).

Ustanovení § 149 odst. 4 správního řádu je nutno vykládat mj. i v kontextu ust. § 37 odst. 1 správního řádu (*Podání se posuzuje podle svého skutečného obsahu a bez ohledu na to, jak je označeno.*) a nelze tedy vyžadovat, aby účastník řízení v odvolání výslovně uvedl, že se dožaduje tohoto postupu a dokonce není třeba ani to, aby výslovně označil závazné stanovisko, proti jehož obsahu odvolání směřuje např. jednacím číslem a datem vydání. Postačuje, směřuje-li jeho odvolání „proti obsahu“ tohoto stanoviska, tj. lze-li z obsahu jeho odvolání dovodit, že s obsahem závazného stanoviska nesouhlasí. Zákonodárce v ust. § 149 odst. 4 správního řádu použil formulaci „proti obsahu závazného stanoviska“ a nikoli např. „proti závaznému stanovisku“. I z toho vyplývá, že odvolatel nemusí přesně specifikovat závazné stanovisko, jehož obsah napadá, neboť jeho odvolání má směřovat nikoli proti stanovisku samému, ale proti jeho obsahu.

V daném případě odvolatelky v odvolání formulovaly zcela konkrétní výhrady proti závaznému stanovisku, které bylo podkladem po vydání prvoinstančního rozhodnutí. Toto stanovisko však identifikovaly toliko jeho datem vydání a nikoli číslem jednacím, přičemž datum vydání závazného stanoviska uvedly chybně (30. 9. 2008 namísto 1. 9. 2009). Přesto však jsou z textu odvolání zřetelně patrné věcné námitky, které jsou výhradami vůči obsahu závazného stanoviska odboru ochrany prostředí Magistrátu hlavního města Prahy ze dne 1. 9. 2009 čj. S-MHMP-505860/2009/1/OOP/VI, které je ve správním spise založeno.

Podle názoru soudu pro nutnost aktivace postupu dle § 149 odst. 4 správního řádu postačuje, pokud lze z obsahu odvolání dovodit polemiku vztahující se k oblasti, o níž rozhodl dotčený správní orgán ve svém závazném stanovisku a kterou nemůže orgán rozhodující o odvolání posoudit sám. Tyto požadavky nepochybně odvolání splňovalo, když z něho je zcela zřetelný nesouhlas minimálně s tím, jak dotčený orgán posoudil přípustnost zásahu stavby do krajinného rázu. Bez ohledu na to, zda odvolatelky výslovně v textu odvolání označovaly závazné stanovisko, v němž byl tento závěr obsažen (či zda je označily chybně), měl žalovaný postupovat podle § 149 odst. 4 správního řádu, což platí tím spíše, pokud na toto ustanovení odvolatelky výslovně poukázovaly.

Čtvrtá žalobní námitka žalobců a) až c) týkající se možné podjatosti pracovníků odvolacího správního orgánu není důvodná.

Tato otázka se stala předmětem rozhodování rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ve věci sp. zn. 1As 89/2010. Vzhledem k tomuto probíhajícímu řízení Městský soud v Praze řízení v této věci přerušil a s rozhodnutím vyčkal rozhodnutí rozšířeného senátu v uvedené věci. Při rozhodování o této žalobě proto vycházel jednak z rozhodnutí rozšířeného senátu ze dne 20. 11. 2012 čj. 1As 89/2010-119 a z následného rozsudku v této věci ze dne 30. 1. 2013 čj. 1As 89/2010-152. Z těchto rozhodnutí vyplývají následující závěry:

Podle § 14 odst. 1 správního řádu z roku 2004 *každá osoba bezprostředně se podílející na výkonu pravomoci správního orgánu (dále jen „úřední osoba“), o níž lze důvodně předpokládat, že má s ohledem na svůj poměr k věci, k účastníkům řízení nebo jejich zástupcům takový zájem na výsledku řízení, pro nějž lze pochybovat o její nepodjatosti, je vyloučena ze všech úkonů v řízení, při jejichž provádění by mohla výsledek řízení ovlivnit.* Podobně podle § 9 odst. 1 správního řádu z roku 1967 *pracovník správního orgánu je vyloučen z projednávání a rozhodování věci, jestliže se zřetelem na jeho poměr k věci, k účastníkům řízení nebo k jejich zástupcům lze mít pochybnost o jeho nepodjatosti.*

Ze znění výše uvedených ustanovení je patrné, že oba správní řády jimi zajišťují, aby pravomoci správních orgánů vykonávaly pokud možno pouze osoby nestranné, tedy takové, jejichž postoj k výkonu své pravomoci nebude „zkřiven“ vztahem k věci samé či k těm, kteří na ní mají či mohou mít nějaký zájem (tj. vztahem, jež lze označit za nežádoucí). Právní úprava zde vychází z toho, že uvedené osoby nemají mít na vyřízení věci jiný zájem než ten, aby postupovaly zákonně (a v rámci toho i věcně správně a efektivně). Signálem nebezpečí, že jejich postup mohou ovlivnit i zájmy jiné, může být právě jejich výše popsany nežádoucí vztah. Právní úprava vychází z toho, že nebezpečí ovlivnění nežádoucím vztahem je třeba aktivně předcházet tak, aby k němu pokud možno nikdy nedošlo, a proto připouští, že v některých případech bude z výkonu pravomoci v konkrétní věci vyloučena i osoba, o níž není ani zdaleka jisté, že u ní nežádoucí vztah existuje. Zákon tedy nevyžaduje jistotu ani přiměřenou pravděpodobnost existence nežádoucího vztahu; postačí již, jestliže o nepodjatosti lze pochybovat.

Správní řád z roku 2004 požadovaný důkazní standard precizuje formulací požadující existenci důvodného předpokladu, že s ohledem na nežádoucí vztah úřední osoby lze o její nepodjatosti pochybovat. Tato formulace se však z hlediska svého smyslu a účelu ani z hlediska konkrétních podmínek pro naplnění hypotézy právní normy ve skutečnosti od formulace užití správním řádem z roku 1967 neliší, neboť ani u starší z obou právních úprav není představitelné, aby závěr o vyloučení určité osoby z projednávání a rozhodování věci mohl být učiněn bez existence skutkových důvodů zakládajících důvodný předpoklad pochyb o nepodjatosti. Je tomu tak proto, že v právním státě se jakýkoli postup podle zákona musí opírat o objektivní kritéria a o racionální, v realitě zakotvené důvody, a nikoli o čistě subjektivní, o skutkové důvody neopřenu (libo)vůli toho, kdo pravomoc vykonává.

Pochybnost o nepodjatosti je proto založena tehdy, jsou-li rozumné a z reality vycházející důvody k domněnce, že zde může existovat nežádoucí vztah, jenž by mohl „zkřivit“ postoj úřední osoby k výkonu jí svěřené pravomoci. I nízká míra pravděpodobnosti takového nebezpečí tedy může vést k závěru o vyloučení určité úřední osoby z úkonů v řízení.

Důvodem k pochybnostem o nepodjatosti pak může být cokoli, co vzhledem ke své povaze může založit nežádoucí vztah mající potenciál ke „zkřivení“ postoje úřední osoby k výkonu jí svěřené pravomoci. Něčím takovým jistě může velmi dobře být pracovněprávní

vztah úřední osoby k obci či kraji jako entitě, která sama má na výsledku určitého správního řízení zájem nebo která je přímo nebo nepřímo ovlivňována osobami, jež takový zájem mají. Pracovněprávní vztah vytváří totiž nepochybně určitý vztah závislosti mezi oběma jeho účastníky a obecně vzato dává zaměstnavateli určité možnosti k působení na zaměstnance tak, aby tento měl tendenci pokud možno vyhovět nejruznějším preferencím zaměstnavatele. Zaměstnavatel v první řadě rozhoduje o setrvání zaměstnance v pracovním poměru; představa, že se zaměstnanec dokáže právními prostředky dlouhodobě bránit cílené a setrvalé snaze zaměstnavatele pracovní poměr s ním ukončit, je v běžných životních poměrech iluzorní. Zaměstnavatel dále významně rozhoduje o tom, jaké finanční a případně i nefinanční benefity zaměstnanec za svoji práci obdrží, přičemž i přesto, že je v řadě ohledů vázán objektivním právem, má široký faktický prostor pro diskreci. A konečně nelze podcenit, že zaměstnavatel může nejruznějšími drobnými opatřeními a každodenní praxí (např. úpravou pracovní doby, pracovního prostředí, uspořádáním vztahů zaměstnance s jeho kolegy, vymezením konkrétních pracovních úkolů a rozdělením práce mezi jednotlivé zaměstnance aj.) vystavit zaměstnance účinnému tlaku. Pojmově je tedy velmi dobře představitelné, ba dokonce vysoce pravděpodobné, že chce-li zaměstnavatel, může si najít poměrně účinné prostředky k tlaku na zaměstnance vedoucímu k ovlivnění jeho rozhodovací činnosti. Obecně vzato tedy vztah zaměstnance a zaměstnavatele v sobě skrývá významný potenciál možné podjatosti zaměstnance, podílel-li by se na výkonu pravomoci ve věci, na niž by měl jeho zaměstnavatel či osoby, jež jej přímo nebo nepřímo ovlivňují, zájem.

Rozšířený senát tak sice na jedné straně dospěl k závěru, že „v případech, kdy rozhoduje úředník územního samosprávného celku ve věci, která se přímo nebo nepřímo týká tohoto celku, není a priori vyloučen z rozhodování pro svoji 'systémovou podjatost'“, zároveň však uvedl, že je u něho dáno „systémové riziko podjatosti“, kvůli němuž je třeba otázku jeho případné podjatosti „posuzovat se zvýšenou opatrností oproti věcem, které se zájmů územního samosprávného celku nijak nedotýkají.“ Důvod pochyb o nepodjatosti takového úředníka je tak dán tehdy, „je-li z povahy věci či jiných okolností patrné podezření, že v důsledku tohoto zaměstnaneckého poměru by mohl být jeho postoj k věci ovlivněn i jinými než zákonnými hledisky.“ K pochybám o nepodjatosti přitom podle rozšířeného senátu postačí i „poměrně nízká míra podezření“, neboť „existence 'systémového rizika podjatosti' je sama o sobě signálem ke zvýšené opatrnosti a 'podezřívavosti' při posuzování důvodů pro vyloučení úřední osoby z úkonů v řízení.“ Důvody k uvedenému podezření mohou představovat „takové skutečnosti, které naznačují, že zde existuje někdo, kdo má zájem na určitém výsledku řízení, v němž se má rozhodovat, a přitom má či může mít schopnost působit na příslušnou úřední osobu prostřednictvím jejího zaměstnaneckého vztahu k územnímu samosprávnému celku“ (viz body [62] až [63] cit. usnesení Nejvyššího správního soudu).

Skutečnostmi zakládajícími pochybnosti o nepodjatosti úředníka územního samosprávného celku pak „mohou být například jevy v politické či mediální sféře, jež předcházejí příslušnému správnímu řízení či je doprovázejí a naznačují zvýšený zájem o výsledek řízení ze strany osob schopných ovlivnit jednání územního samosprávného celku jako zaměstnavatele úřední osoby. Příkladem může být zájem politických činitelů či jiných v rámci daného územního samosprávného celku vlivných osob (např. zákulisních aktérů místní politiky či podnikatelských subjektů) na určitém výsledku řízení (např. na tom, aby určitá stavba, činnost apod. byla povolena, anebo naopak nepovolena); takový zájem lze vysledovat například z různých mediálních vyjádření, předvolebních slibů, konkrétních investičních či jiných obchodních počínů, předchozích snah nasměrovat určité související rozhodovací procesy určitým způsobem apod.“ Za určitých okolností však uvedenou skutečností může být už jen „samotná povaha a podstata rozhodované věci, její kontroverznost či politický význam a s tím spojené zájmy.“ Zjevně a bez dalšího uvedenými

skutečnostmi budou „podezření z nátlaku či snahy přímo ovlivnit rozhodování příslušné úřední osoby prostřednictvím jejího zaměstnaneckého vztahu“ (bod [63] uvedeného usnesení).

Oproti tomu signálem nadkritické míry „systémového rizika podjatosti“ zpravidla nebude samotný fakt, že rozhodnutí orgánu územního samosprávného celku bude mít dopad na tento celek. Proto např. nebude zpravidla důvodem k pochybám o nepodjatosti úředníka územního samosprávného celku samotná skutečnost, že jím vydané stavební povolení se dotkne majetkových či jiných zájmů obce, v níž bude stavba uskutečněna (typicky tím, že stavba bude zbudována na pozemku obce či na pozemku s obecními pozemky sousedícím), půjde-li o běžné, obecně vzato nekontroverzní a v měřítkách daného územního celku ve své podstatě nevýznamné dotčení“ (bod [64] citovaného rozhodnutí rozšířeného senátu).

Jakkoliv tedy rozšířený senát Nejvyššího správního soudu odmítl pojetí, v němž by byli úředníci územního samosprávného celku automaticky vyloučeni z projednávání a rozhodování ve věcech, které mají dopady na tento celek, přesto je zřejmé, že jeho rozhodnutí představuje nemalý posun oproti pozici, kterou zdejší soud zaujal v rozsudku č. j. 2 As 21/2004 – 67. To je patrné zejména z pasáže citovaného usnesení, v níž rozšířený senát kritizuje neduhy současného českého modelu územní veřejné správy a zdůrazňuje nutnost promítnout povědomí o jejich existenci do rozhodování o podjatosti úředníků obcí a krajů. Podle rozšířeného senátu tak v „soudobém českém modelu spojené územní veřejné správy, v němž státní správu i samosprávu vykonávají z podstatné části orgány územních samosprávných celků jakožto politických entit ovládaných místními či regionálními politickými reprezentacemi, prosazujícími nezřídka partikulární zájmy, a nikoli zájem veřejný, nelze nebezpečí plynoucí ze „systémového rizika podjatosti“ podcenit. Je tomu tak proto, že v modelu, v němž v posledku o osudech zaměstnanců územního samosprávného celku rozhoduje místní či regionální politická reprezentace, nezřídka ovládaná zákulisními vlivovými strukturami, jež z povahy věci má zájmy na tom, aby určité věci místního významu byly řešeny určitým způsobem, fakticky nelze v rámci územní samosprávné jednotky zajistit skutečně úplné oddělení politických a zákonných hledisek při výkonu veřejné správy. (...) proto je nezbytné podezření vyplývající z existence „systémového rizika podjatosti“ brát velmi vážně a s ohledem na smysl a účel § 14 odst. 1 správního řádu z roku 2004 (resp. § 9 odst. 1 správního řádu z roku 1967) v pochybnostech dát přednost vyloučení všech úředních osob příslušného správního orgánu z úkonů v řízení.“ (bod [67] rozhodnutí rozšířeného senátu).

V projednávané věci žalobci dovozují podjatost z faktu, že součástí stavby jsou přípojky technického vybavení, vjezd ke stavbě a chodník, které budou umístěny na pozemku hlavního města Prahy. Podle názoru zdejšího soudu proto jde o typický případ běžného, obecně vzato nekontroverzního a v měřítkách daného územního celku ve své podstatě nevýznamného dotčení zájmů hlavního města Prahy. Ani v odvolání ani v žalobě nejsou uvedeny žádné skutečnosti, které by zakládaly domněnku k tomu, že stavba vykazuje některé shora zmíněné známky toho, že by ve vztahu k ní mělo být dosaženo oné míry rizika podjatosti, pro niž by měly být všechny úřední osoby Magistrátu hlavního města Prahy vyloučeny z rozhodování v této věci.

Pátá žalobní námitka žalobců a) až c) a žaloba žalobce d) se vztahují k povolení výjimky z obecných technických požadavků na výstavbu. Soud dospěl k závěru, že tento okruh žalobních námitek je důvodný.

Soud se nejprve zabýval názorem osoby zúčastněné na řízení, který vyjádřila v řízení před soudem, že pro projednávanou stavbu vůbec nebylo zapotřebí povolení výjimek z vyhlášky OTHP. Sporný je přitom výklad ustanovení čl. 8 odst. 2 této vyhlášky, podle něhož *jsou-li v některé z protilehlých stěn sousedících staveb pro bydlení okna obytných místností, musí být odstup staveb roven alespoň výšce vyšší z protilehlých stěn, s výjimkou vzájemných odstupů staveb rodinných domů podle odstavce 3 až 6*. Navrhovaný objekt je umístěn ve svahu a v důsledku toho jsou jeho stěny situované napříč vrstevnicemi v různých místech nanejvýš vysoké. Stavebník je toho názoru, že pro splnění požadavků stanovených čl. 8 odst. 2 vyhlášky OTHP postačuje, pokud je odstup staveb v takovém případě roven výšce příslušných protilehlých stěn měřené v „místě jejich protilehlosti“, tj. v místě, jímž probíhá nejkratší spojnice těchto stěn. Takový výklad však z citovaného ustanovení dovodit nelze.

Lze odkázat na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 14. 7. 2011, čj. 1 As 69/2011-176, který se výkladu tohoto ustanovení vyhlášky OTHP týká, byť otázka řešená v onom případě není s projednávanou situací zcela totožná. V každém případě z tohoto rozsudku vyplývá, že při zkoumání splnění podmínek uvedeného ustanovení není rozhodné, zda posuzované stěny jsou protilehlé v celé své délce a v které části takových protilehlých stěn jsou okna z obytných místností umístěna. Nemůže tak být podstatná ani okolnost, že výška posuzované stěny navrhovaného objektu není v celé délce této stěny stejná. Konkrétně to tedy znamená např. ve vztahu k domu čp. 3169, jehož spoluvlastníky jsou mj. žalobkyně b) a c), následující: Jihovýchodní průčelí domu čp. 3169 má výšku 15,75 m, k němu je u navrhované stavby protilehlým její severozápadní průčelí, jehož maximální výška činí 17,50 m. Podle čl. 8 odst. 2 vyhlášky OTHP tedy má činit odstup takových staveb, jsou-li alespoň v jedné z protilehlých stěn okna obytných místností, nejméně 17,50 m. Skutečnost, že část fasády navrhovaného objektu viditelná z domu čp. 3169 bude mít výšku jen 14,36 m, není pro posouzení souladu stavby s čl. 8 odst. 2 vyhlášky OTHP nijak podstatná. Obdobně to pak platí pro dům čp. 2848, jehož spoluvlastníkem je žalobce a) a stejně tak pro rozestavěný dům na pozemku parc. č. 4195/6 ve vlastnictví žalobce d).

Nelze tedy souhlasit s námitkou stavebníka, že řízení o povolení výjimek bylo od počátku zmatečné a že stavba vůbec povolení výjimek nepotřebovala. Soud v této souvislosti musí označit počínání stavebníka za poněkud nekonzistentní. On sám totiž svou žádostí inicioval řízení o povolení výjimek. Teprve v řízení před soudem pak označuje toto řízení za zmatečné (ačkoli je sám vyvolal svou žádostí) a obšírně zdůvodňuje svůj názor, že povolení výjimek vůbec nebylo třeba (ač o jejich povolení sám žádal). Jak bylo shora odůvodněno, jeho názor vyjádřený v soudním řízení není správný, soud se v tomto ohledu ztotožňuje s právním názorem žalovaného (a ostatně i žalobců).

K obecným námitkám stavebníka o nutnosti stanovení minimálních odstupových vzdáleností staveb pro bydlení ve vyhlášce OTHP soud podotýká pouze tolik, že mu nepřísluší hodnotit počínání normotvůrce a zabývat se otázkou vhodnosti nastavené právní úpravy. Soud musí právní předpisy respektovat, leda by shledal jejich rozpor s ústavním pořádkem (či v daném případě rozpor vyhlášky OTHP se zákonem) – nic takového však stavebník netvrdí. Je třeba také zdůraznit, že řízení o povolení výjimek se týká pouze čl. 8 odst. 2 vyhlášky OTHP. Stavba je navržena v rozporu s tímto ustanovením obecných technických požadavků na výstavbu a mohla tak být podle návrhu stavebníka umístěna jedině za předpokladu, že bude pro ni z čl. 8 odst. 2 vyhlášky OTHP povolena výjimka. Rozpor s dalšími ustanoveními vyhlášky OTHP stavební úřad ani žalovaný neshledali, argumentace stavebníka vztahující se k dalším ustanovením této vyhlášky je proto ve vztahu k nutnosti povolení výjimky z čl. 8 odst. 2 vyhlášky OTHP zcela bez právního významu.

Soud tedy shrnuje, že žalovaný vycházel ze správného předpokladu, že stavba pro své umístění vyžaduje povolení výjimek z odstupových vzdáleností.

Stavebník dále poukazoval na dosavadní judikaturu, podle níž rozhodnutí o povolení výjimky z obecných technických požadavků na výstavbu není soudem samostatně přezkoumatelné. K tomu je nutno poznamenat nejprve to, že tato otázka je v současné době předmětem rozhodování rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu. Pro projednávání věci však nebylo zapotřebí vyčkávat rozhodnutí rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu v této věci, neboť procesní situace je tu jiná. Judikatura, na niž poukazuje stavebník, se týká otázky, zda je možno rozhodnutí o povolení výjimky přezkoumat soudem samostatně. Tato judikatura je pak založena na předpokladu, že rozhodnutí o povolení výjimky bude v souladu s ust. § 75 odst. 2 s. ř. s. přezkoumáno spolu s dalším rozhodnutím (územním rozhodnutím či stavebním povolením) jako podkladový úkon správního orgánu. V dané věci však je předmětem přezkumu rozhodnutí žalovaného, kde je rozhodnutí o povolení výjimky spojeno s rozhodnutím o umístění stavby, tj. jde o jedno rozhodnutí, jímž bylo rozhodováno o dvou samostatně podaných žádostech stavebníka. Soud proto musí v tomto řízení přezkoumat postup správních orgánů vztahující se k rozhodování o každé z těchto žádostí podaných stavebníkem a nemůže proto odmítnout zabývat se žalobními námitkami vztahujícími se k řízení o povolení výjimky.

Soud posoudil zákonnost postupu správních orgánů, na jehož konci byly stavebníkovi povoleny výjimky z vyhlášky OTHP, následujícím způsobem:

Podle § 169 odst. 2 stavebního zákona výjimku z obecných požadavků na výstavbu, jakož i řešení územního plánu nebo regulačního plánu odchylně od nich lze v jednotlivých odůvodněných případech povolit pouze z těch ustanovení prováděcího právního předpisu, ze kterých tento předpis povolení výjimky výslovně umožňuje, a jen pokud se tím neohrozí bezpečnost, ochrana zdraví a života osob a sousední pozemky nebo stavby. Řešením podle povolené výjimky musí být dosaženo účelu sledovaného obecnými požadavky na výstavbu.

Shora citované ustanovení tedy stanoví několik podmínek, které musí být kumulativně splněny k tomu, aby bylo možno výjimku z vyhlášky OTHP povolit, přičemž nesplnění kterékoli z nich znamená, že výjimka být povolena nemůže.

Prvním předpokladem je fakt, že se jedná o „jednotlivý odůvodněný případ“. Pro povolení výjimky tedy musí existovat závažný důvod, tedy jinými slovy řečeno určité závažné důvody musí vylučovat, aby stavba byla realizována v souladu s obecnými technickými požadavky na výstavbu (tak, aby povolení výjimky nebylo třeba). Takovým důvodem není sám o sobě fakt, že stavebník o povolení takové výjimky požádal – jinými slovy přání stavebníka zde není oním dostatečným důvodem, který má zákon na mysli.

Stavebník ve své žádosti ovšem žádný takový důvod neuvádí, neuvádí jej ani stavební úřad v odůvodnění svého rozhodnutí a ani žalovaný. Jakkoli lze v odůvodněních rozhodnutí obou správních orgánů nalézt určitou argumentaci směřující ke splnění dalších zákonných podmínek pro povolení výjimky, ve vztahu k této podmínce neobsahují rozhodnutí argumentaci prakticky žádnou, snad s výjimkou holé věty, že navrhovaná stavba je umístěna ve svahu.

V případě řízení o povolení výjimky nelze odmítnout jako irelevantní námitku vlastníků sousedních pozemků, že by bylo vhodnější stavbu realizovat na příslušném pozemku jinak (jinde). V územním řízení je pochopitelně stavební úřad vázán podaným návrhem a zkoumá pouze to, zda návrh podaný stavebníkem je v souladu s právními předpisy. Navržená stavba však v souladu se všemi právními předpisy není, právě proto musel stavebník žádat o povolení výjimky. Argument o vázanosti stavebního úřadu podaným návrhem proto v řízení o povolení výjimky použít nelze. Stanoví-li zákon jako podmínku, že pro povolení výjimky musí existovat závažný důvod, pak tvrzení, že stavbu by šlo realizovat jinak, je v takovém řízení relevantní. Existuje-li totiž adekvátní řešení, podle něhož by bylo

možno stavbu realizovat bez povolení výjimek (anebo za povolení výjimek v menším rozsahu), pak to vylučuje existenci závažného důvodu pro povolení výjimky – neboť to by mělo být vždy až krajním řešením pro situaci, „kdy nelze jinak“.

V důsledku shora uvedeného nabývá na zásadním významu předložené znalecké posouzení zpracované prof. J. B., podle něhož by posunutí navrhované stavby o 6 m směrem k jihu zásadně snížilo míru ohrožení okolních nemovitostí spojeného s hloubením stavební jámy při provádění navrhované stavby. Stavebník totiž navrhuje stavbu, která není v souladu s obecnými technickými požadavky na výstavbu, přičemž rozpor spočívá mj. v přílišné blízkosti k okolním objektům. Je-li stavebníkem navrhované řešení spojeno s riziky poškození okolních objektů, jimž je možno – podle předkládaných dokladů ostatních účastníků řízení - předejít jiným řešením navrhované stavby, je nutno taková tvrzení ostatních účastníků řízení přesvědčivě vyvrátit, anebo je nutno dát přednost řešení, pro něž nebude zapotřebí projednávat povolení výjimky z odstupových vzdáleností (anebo budou tyto výjimky zapotřebí v menší míře).

Soud musí také zdůraznit, že výsledný stav (tj. vadné nebo přinejmenším nedostatečné hmotněprávní posouzení věci) je do značné míry důsledkem zvoleného procesního postupu ve věci. Stavební úřad totiž nejprve stavbu umístil a odvolací správní orgán, který v odvolacím řízení zjistil, že stavba není v souladu s obecnými technickými požadavky na výstavbu, odvoláním napadené územní rozhodnutí přes toto zjištění nezrušil, ale neformálně stavebníka vyzval, aby podal žádost o povolení výjimek z vyhlášky OTHP, vyčkal rozhodnutí stavebního úřadu o této otázce a o odvolání proti územnímu rozhodnutí rozhodl až současně s rozhodnutím o odvoláních proti rozhodnutí o povolení výjimek. Takový postup sice není možno označit a priori za nezákonný, neboť v konečném důsledku nabylo územní rozhodnutí právní moci až společně s rozhodnutím o povolení výjimek, ale v každém případě jde o postup krajně nevhodný, neboť časová posloupnost měla být logicky právě opačná – nejprve měla být podána žádost o povolení výjimky a vydáno rozhodnutí o výjimce a teprve poté mohla být podána žádost o územní rozhodnutí. (Za akceptovatelný by pochopitelně bylo možno označit i takový postup, pokud by obě řízení běžela od počátku současně.) V důsledku popsaného postupu totiž byl stavební úřad v řízení o povolení výjimek v podstatě postaven „před hotovou věcí“, neboť rozhodnutí o povolení výjimek nutně muselo odpovídat vydanému územnímu rozhodnutí, ač by tomu mělo být právě naopak. Tím lze také do značné míry vysvětlit (nikoli však omluvit) absenci zdůvodnění nutnosti povolení výjimky – za vzniklé procesní situace se totiž stavebnímu úřadu nejspíše existence vydaného (byť nepravomocného) územního rozhodnutí jevila jako dostatečný důvod pro povolení výjimky z vyhlášky OTHP. Tím ovšem došlo v konečném důsledku k tomu, že důvodem udělení výjimky je skutečnost, že „stavebník to tak chce“, což ovšem lze sotva považovat za dostatečný důvod k tomu, aby byla stavba realizována odchylně od obecných technických požadavků na výstavbu. Takovou rozhodovací praxi lze přímo označit za krajně nežádoucí.

Soud tedy shledal odůvodnění přezkoumávaných rozhodnutí správních orgánů ve vztahu ke splnění první z podmínek pro povolení výjimky z vyhlášky OTHP jako nedostatečné. Na základě doposud zjištěných skutečností přitom nelze vyloučit, že povolení výjimky tak, jak o ni stavebník požádal, ve výsledku možné nebude, neboť pro to nebudou splněny zákonné podmínky. Proto již soud neposuzoval důvodnost dalších žalobních tvrzení, které se k povolení výjimek vztahovaly, neboť za této situace by to bylo předčasné.

Vzhledem ke shora uvedenému soud žalobě vyhověl a napadené rozhodnutí podle § 78 odst. 1 s. ř. s. zrušil a věc vrátil žalovanému k dalšímu řízení (§ 78 odst. 4 s. ř. s.). Právním názorem, který soud vyslovil v tomto rozsudku, je v dalším řízení správní orgán vázán (§ 78

odst. 5 s. ř. s.). Soud rovněž zrušil obě prvoinstanční rozhodnutí vydaná stavebním úřadem, neboť jedině tak bude možno odstranit následky nevhodně zvoleného procesního postupu, v jehož důsledku byla zcela otočena časová souslednost a věcná návaznost mezi územním řízením a řízením o povolení výjimek z odstupových vzdáleností.

Žalobci měli se svými žalobami úspěch a náleží jim proto náhrada důvodně vynaložených a prokázaných nákladů řízení podle ustanovení § 60 odst. 1 s. ř. s. U žalobců a) až c) tyto náklady spočívají v nákladech souvisejících se zastoupením jejich společným advokátem podle vyhlášky č. 177/1996 Sb., ve znění pozdějších předpisů za 2 úkony právní služby (za převzetí věci a sepis žaloby) po 5.040 Kč (za zastupování tří žalobců, sníženo o 20 %, viz § 12 odst. 4 vyhlášky), a 2 režijní paušály po 300 Kč. Celkem tedy činí náklady na právní zastoupení 10.680,- Kč. Další náklady představuje zaplacený soudní poplatek ve výši 2.000 Kč. Proto soud přiznal žalobcům a) až c) právo na náhradu nákladů řízení ve výši 12.680,- Kč.

Také žalobci d) náleží náhrada nákladů řízení spočívajících v nákladech souvisejících se zastoupením jeho advokátem podle vyhlášky č. 177/1996 Sb., ve znění pozdějších předpisů za 2 úkony právní služby (za převzetí věci a sepis žaloby) po 2.100 Kč, a 2 režijní paušály po 300 Kč. Celkem tedy činí náklady na právní zastoupení 4.800,- Kč. Další náklady představuje zaplacený soudní poplatek ve výši 2.000 Kč. Proto soud přiznal žalobci d) právo na náhradu nákladů řízení ve výši 6.800,- Kč.

Osoba zúčastněná na řízení má podle § 60 odst. 5 s. ř. s. právo na náhradu jen těch nákladů, které jí vznikly v souvislosti s plněním povinnosti, kterou jí soud uložil. V daném případě soud osobě zúčastněné na řízení žádnou povinnost neuložil, a proto jí právo na náhradu nákladů řízení nepřiznal.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Případně-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

V Praze dne 23. dubna 2013

Mgr. Jana Brothánková
předsedkyně senátu